

Een lied in de nacht

De laatste tijd wandel ik regelmatig 's avonds in het donker een uurtje door ons dorp. Zo oubollig als het misschien lijkt is het zeker niet: ik ben aan het Nordic Walken. Met ferme tred en het zachte getik van de poles (stokken) doorkruis ik de wijken. Het is al aardig donker, zo vlak na het avondeten. Ik geniet van de stilte. Onwillekeurig kijk ik hier en daar naar binnen in de gezellig verlichte en verwarmde huizen. Lekker, nog een half uurtje en dan ben ik weer thuis, bij vrouw en kinderen. Kopje koffie erbij en mijn avond kan niet meer stuk.

Het is donker en ik loop hier alleen. Dat doet mij denken aan het lied 'Eenzaamheid'. Dat gaat ook over duisternis en alleen zijn. U kent het vast wel ...

Die eerste twee coupletten – dat is wel een heel andere vorm van alleen zijn; dan is het niet zo prettig als tijdens mijn wandelingetje in de avondkoelte.

God, 't is donker en U bent zo ver.
't Is alsof de zon nooit meer zal schijnen.
Ziet U niet mijn eenzaamheid,
angst, pijn en mijn verlorenheid?
God, ik schreeuw het uit,
waar moet ik heen als U mij niet begrijpt?
Waar moet ik heen?

God, 't is donker, nergens zie ik licht;
'k ben alleen en zonder idealen.
Als U dan mijn Vader bent,
waarom hebt U zich dan afgewend?
God, ik schreeuw het uit,
waar moet ik heen als U mij niet meer hoort?
Waar moet ik heen?

Dat zijn woorden van een mens in nood, van iemand die het niet meer ziet zitten. Als je zó in de put zit, dan lijkt het net of God zo ver weg is, dat Hij je niet meer ziet, niet meer hoort, niet meer om je geeft. Dan schreeuw je het uit: “Waar moet ik heen?!”

Misschien herkent u dit wel uit uw eigen leven, of uit het leven van mensen in uw omgeving. Geen idealen meer, moe, eenzaam, angstig, pijn meedragend.

Ik kan er niet zo goed over meepraten. Vanuit mijn eigen leven ken ik dat niet in die mate. Ik kan me er soms wel wat bij voorstellen, als ik beelden van ellende en verdriet zie op de televisie of trieste berichten lees in de krant. Het kan me best wel aangrijpen, als ik die erbarmelijke omstandigheden goed tot me door laat dringen.

Onze Here Jezus maakte die eenzaamheid heel intens mee, op het moment dat Hij voor de hele mensheid Zijn leven gaf. Ook Hij had enorme pijn te verdragen, angst, eenzaamheid. Hij werd, als enige, *echt* door God verlaten, opdat wij *nooit meer* zonder Vader zouden zijn. Daar word je stil van ...

Ook Paulus wist van moeite en pijn in zijn leven. Maar als geen ander weet hij het ook in het juiste perspectief te zetten. Hij schrijft in Romeinen 8:22, 23a – ‘... wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is. En niet alleen zij, maar ook wij zelf ...’

In vers 35 schrijft hij de bemoedigende woorden:

‘Wat zal ons scheiden van de liefde van God in Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging of hongersnood, of naaktheid, of gevaar, of zwaard?’ (CV.)

Paulus is er ten volle van overtuigd, dat *al* die zaken ons *niet* kunnen scheiden van de liefde van onze hemelse Vader, Die in Christus Jezus naar ons omziet. Hij is er honderd procent zeker van! Kijk maar in vers 38-39:

‘Want ik ben overtuigd, dat noch dood noch leven, noch boodschappers noch overheden, noch het heden noch wat dreigend is, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel, ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, die is in Christus Jezus, onze Here.’ (lett.)

Als deze woorden van de apostel Paulus goed tot je doordringen, is daarmee nog niet direct het lijden verdwenen. Maar misschien kun je het dan wel in het juiste perspectief zien. Vader is *wel* bij je, ook al *er-vaar* je dat misschien niet zo. Misschien kun je dan toch dat laatste couplet vanuit je hart meezingen. Met iets andere woorden wordt het dan een stil gebed:

Liefdevolle God, trouwe Vader, ik weet het wel:
ik *ben* nooit alleen;
U heeft alles in Uw hand, bij U ben ik veilig!
Er gaat toch niets buiten U om?
Here, neem mij mijn opstandigheid maar niet kwalijk;
richt mijn hoofd weer op, zodat ik Uw zonneschijn weer ga zien,
zodat Uw licht weer gaat schijnen in mijn leven!
Vader, ik dank u wel,
U heeft mijn leven in Uw sterke hand.
(Dan kan ik daar nooit uit vallen!
En Uw woord zegt toch,
dat U mij van achteren en van voren omgeeft,
en dat U Uw hand op mij legt als een liefdevolle Vader?!)
Here, mag ik het weer uit kunnen zingen:
Niets kan mij meer van U scheiden,
machten, krachten, lijden of nood,
heden, toekomst, lengten, diepten,
honger, armoede of de dood.
Amen!

Over dit onderwerp is ook een fijne, bemoedigende Bijbelstudie beschikbaar: 'Een lied in de nacht'. Ik kan u van harte aanraden dit onderwerp eens aandachtig te beluisteren, via de website: www.godswoordcentraal.nl, Audio - Bijbelstudies, P-serie, P25.

Cis Maissan